

Jiří Razskazov se narodil 7. července roku 1957 v Čáslavi, ale hned po narození byl rodiči převezen do Pardubic, kde žije dodnes. Má úspěšné příbuzné, předky. Jeho dědeček byl původem Rusdonský kozák, který udělal kariéru v československé justici. V letech 1970-1973 jeho rodiče postavili rodinný domek na Slovanech a tam žil, až do roku 1990. Základní školu začal v pětitřídce v Pardubičkách. Od 6. třídy se stal žákem základní školy Bratranců Veverkových. Vzhledem k tomu, že jeho rodiče nebyli nikdy členy KSČ a díky jejich známým politickým názorům, hlavně v srpnu 1968, neměl šanci jít na jinou školu než na Střední školu stavební do Vysokého Mýta obor vodohospodář. Škola byla zajímavá, ale pro něho, který nebyl „technickým géniem“, byly některé předměty utrpením.

Po maturitě v roce 1976, přes nedoporučení školy a dalších orgánů, dělal zkoušky na Právnickou fakultu v Praze. Samozřejmě nebyl přijat. A tak nastoupil do Prahy k Vojenským stavbám jako technik vodohospodář. U této firmy byla naděje, že nebude muset jít na dva roky na vojnu, ale pouze na 5 měsíců. To se podařilo a díky krásnému a náročnému nočnímu životu v Praze se seznámil s mnoha známými osobnostmi. Blíže se poznal s Jaroslavem Hutkou, od kterého vozil do Pardubic řadu samizdatů, a Jaroslav Hutka měl dokonce v domě jeho rodičů na Slovanech svůj poslední koncert před svou vynucenou emigrací. Jediným únikem před bolševickou realitou byly večery s jeho přáteli u kytar. Další zajímavou skupinou lidí, se kterými se stýkal, byli lidé z Pardubického starého města Zdeněk Stehno, Zdeněk Suchý a řada dalších, kteří velmi pomohli později při vzniku Občanského fóra v Pardubicích.

Po pěti letech v Praze se vrátil do Pardubic a dva roky pracoval u Vodovodů Pardubice. Poté dostal nabídku jako prodavač v Supraphonu. Nejdříve dojížděl do Chrudimi. V roce 1987 přešel na nově otevřenou prodejnu v Pardubicích. Zde se dožil i 17. listopadu 1989. Aktivně se zapojil do dění v Praze i Pardubicích. Během prvního týdne, kdy ve výloze vylepoval nejrůznější prohlášení a spolupracoval se stávkovým výborem vysokoškoláků, začal ve výloze promítat slavný záznam z brutálního potlačení pokojného pochodu vysokoškoláků na Národní třídě. Rychle mu byl pro neuposlechnutí výzev uzavřen a zapečetěn obchod, aby nemohl pokračovat v protisocialistické agitaci. Poté se aktivně zapojil do práce Občanského fóra v Pardubicích. Byl od ledna 1990 s Pavlem Šmídem placeným zaměstnancem OF až do prvních řádných parlamentních voleb v roce 1990. Po volbách na tuto placenou funkci rezignoval. A začal samostatně podnikat jako knihkupec a nakladatel.

V květnu 1990 vydal svou první knihu od Roberta Bakaláře a Vladimíra Škutiny Ztracená léta- Příběh, hokejového zločinu. Později měl další prodejnu ve Smilově ulici a také knihkupectví Avalon v Chrudimi společně s Lubošem Jelínkem a Bohumilem Fišerem. Od roku 1990 byl členem městského zastupitelstva, až do roku 2010. Dvanáct let byl členem městské rady a od roku 1998 do roku 2006 po dvě volební období byl náměstkem primátora Jiřího Stříteského. Po skončení jeho práce na radnici vybudoval se svým společníkem Petrem Ministrem Lanové centrum na Cihelně, kde se realizuje dodnes, pořádá zde příměstské tábory a vrací se ke kořenům. Před pěti lety prodal své knihkupectví HELIOS a dále vydává knihy s Pardubickou tematikou. Do dnešního dne vydal přes 40 knih. Každý rok vydává pardubické historické kalendáře a žije se svou ženou Evou a synem Vojtou, i díky událostem v roce 1989, spokojeně a hlavně svobodně.